

РЕШЕНИЕ

№ 405

гр. София, 20.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 02.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **12016** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от АПК, във връзка с чл.84, ал.2 вр. чл.70, ал.1 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Делото образувано по жалба на Ф. А., гражданин на П., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. П. Ж. от САК с приложено пълномощно, срещу Решение №УВР-124/30.09.2019г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл. 70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) е отхвърлена молба с вх. № РД 09-ВР-1078/24.09.2019г. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

С жалбата се иска решението на интервюиращия орган да бъде отменено като се позовава на допуснати нарушения на материалните норми и на процесуалните правила, в това число поради провеждане на производството по молбата за закрила в СДВНЧ, като счита за недопустими производствените действия и съответно това съставлявало съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Претендира се по същество, че не са налице основанията за недопустимост по чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ, а бежанската история на жалбоподателя сочела на наличието на основанията по чл.9, ал.1, т.2 от ЗУБ, като се претендира, че съществували заплахи срещу жалбоподателя от страна на недържавен агент на преследване при евентуалното му завръщане в П..

Пред съда жалбоподателят не е представляван.

Ответникът- интервюиращ орган при ДАБ, също не е представляван пред съда и не е

изразил становище по жалбата.

Прокурорът - К. при СГП, изрази становище за неоснователност на жалбата, като посочи правилност на оценката на органа, че не са налице основания за предоставяне на хуманитарен статут.

По делото са приети доказателствата по административната преписка. С жалбата или допълнително, не са направени искания за събиране на доказателства.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата до съда е с дата 08.10.2019г., а оспореното решение е връчено на дата 02.10.2019г., с оглед на което е спазен срока по чл.84, ал.2 ЗУБ за подаването на жалбата до съда.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, от лице с право и интерес от оспорването, адресат на оспорения акт, подлежащ на съдебен контрол, на основание чл.84, ал.2 ЗУБ и пред компетентния да я разгледа съд.

По фактите съдът съобрази следното:

Жалбоподателят е подал молба за международна закрила с вх.№ РД 09-ВР-1078/24.09.2019г. пред служител от отдел ПМЗ - кв. Военна рампа при РПЦ - С. на Държавната агенция за бежанците.

Тази жалба е разгледана с оспореното по делото Решение №УВР-124/30.09.2019г. от интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл. 70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ) е отхвърлена молба с вх. № РД 09-ВР-1078/24.09.2019г. за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна, на основание чл. 13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ.

В мотивите на оспореното решение органът е направил извод за явна неоснователност на подадената молба за закрила. Обсъдени са всички твърдения на жалбоподателя по фактите и обстановката в страната му по произход въз основа на справката на Дирекцията при ДАБ. Органът се е позовал на заявеното от жалбоподателя, че лично не е имал неприятности и не е преживял насилие, никога не е бил арестуван или осъждан и не е бил политически ангажиран в държавата си по произход, не е имал проблеми заради етническата или религиозната си принадлежност, към него лично не е отправяна заплаха.

Направен е извод, че жалбоподателят не е лице, нуждаещо се от международна закрила – конкретно за предоставянето на статут на бежанец, общата обстановка в П. сама по себе си не давала основание за страх от преследване по смисъла на Ж. конвенция от 1951г.

Също според органа въз основа на представената бежанска история не можело да бъдат установени лични опасения, изложените мотиви за напускане на страната по произход не са правнозначими за търсената закрила.

В заключение е формиран извод, че не са налице субективния и обективния елемент на предвиденото в чл.8, ал.1 от ЗУБ понятие за основателни опасения от преследване. Съобразено е и заявеното, че крайната цел - да си намери някъде работа. Изложеното

е мотивирало органа да приеме, че жалбоподателят е икономически мигрант, в която връзка се е позовал на Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Съгласно тази разпоредба: „Мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Ж. конвенция от 1951г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.“

Въз основа на заявените факти и обсъденото за обстановката в П. по данните от справката на дирекцията, ответникът е направил извод, че не са налице основанията по чл.9 ЗУБ, както и, че обстановката в П., след обсъждането на данните по справката, сама по себе си не предполага предоставянето на хуманитарен статут, в това число предвид т. 39 от Решение от 17.02.2009г. на Съда на ЕС .

Също за да постанови този резултат, органът е приел въз основа на данните, съобщени от жалбоподателя при проведеното с него интервю на 20.09.2019г., че молбата за международна закрила е подадена едва след като жалбоподателят е заловен от органите на полицията в страната, настанен в СДВНЧ при Дирекция Миграция. Органът също е приел, че съобразно заявеният действителен мотив за напускане на страната му по произход - стремежът му към намиране на работа и по-висок стандарт на живот, заявената цел на пътуването му - да достигне до Италия, същият следва да бъде определен като икономически мигрант съобразно Глава II, пар. 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на ООН. В заключение е формирал извод, че жалбоподателят се позовава на основания, които са извън предмета на ЗУБ и не посочва никакви причини за основателни съмнения от преследване.

Що се касае до ситуацията в П., органът се позовал на Справка № МД -492/15.09.2019г. за общото положение в П.. Като въз основа на данните по същата е обсъдил такива за активизирани специални операции през периода от 01-07.07.2019г. касаещи арести на няколко екстремисти, принадлежащи към различни групировки, но е формирал извод, че не може да се направи извод, че П. се намира в състояние на въоръжен конфликт – вътрешен или международен, нито, че въпреки оценката за положението в някои части като напрегнато и несигурно, не следва насилието да бъде определено като безогледно. Касаело се за спорадични актове на насилие от страна на талибаните, и като такива не можело да се определят като въоръжен конфликт. Инцидентите имали определени цели, но не били в състояние да предизвикат масов ефект. В тази връзка органът е отбелязал, че не трябвало да се очаква, че което и да е правителство можело да гарантира сигурността на всички граждани в страната.

За компетентността на органа да издаде оспореното по делото решение е представена заповед № РД -05-121/14.02.2018г., издадена от председателя на ДАБ на основание чл. 48, ал.1, т.10 ЗУБ за определянето на служителя на агенцията за интервюиращ орган.

Относно процедурата по разглеждането на молбата за международна закрила, видно от данните по делото, са проведени следните действия: първоначално молбата е подадена пред органи на СДВНЧ -Дирекция Миграция - МВР, на 09.09.2019г., и впоследствие потвърдена лично пред орган на ДАБ - на бланка образец в присъствието на преводач и длъжностно лице, на 20.09.2019г.

Жалбоподателят е регистриран като чужденец чрез съставянето на Регистрационен лист на 24.09.2019г. - л. 43 от делото. Със същата дата е заведена и Евродак дактилоскопна карта. На 20.09.2019г. жалбоподателят в присъствието на преводач и длъжностно лице - удостоверено с подписите им, е подписал декларация за съгласие да бъдат обработвани неговите лични данни. Също на 20.09.2019г. е подписал декларация по чл.30, т.3 ЗУБ за данни за самоличността си и на основание, че не притежава документ за самоличност. Тази декларация е подписана от декларатора, длъжностно лице и преводач, но също заведена с рег. номер от 24.09.2019г. На 20.09.2019г. на жалбоподателя е връчена информация за обработване на личните му данни, същият на 20.09.2019г. е декларирал съгласие да събира за него информация, идентично подписана от декларатора, преводач и длъжностно лице.

На 20.09.2019г. е съставен и протокол за проведено интервю с жалбоподателя, идентично подписан от него, длъжностно лице и преводач, датиран от 29.09.2019г., но заведен с вх. № от 24.09.2019г.

На 26.09.2019г. е изпратено и писмо до ДАНС на основание чл.58, ал. 9 ЗУБ вр. подадената молба за закрила.

По делото е представена и заповед № 517з-5089/03.09.2019г. за краткосрочно настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ при Дирекция Миграция.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Обжалваното по делото решение, издадено на основание чл.70, ал.1 ЗУБ, след като е формиран извод, че молбата за международна закрила е явно неоснователна по смисъла на чл.13, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ и като такава следва да бъде отхвърлена.

Съгласно чл.70, ал.1 ЗУБ, при наличие на основания по чл.13, ал.1 ЗУБ, в срок до 10 работни дни от регистрацията на чужденеца интервюиращият орган може да приложи ускорена процедура в производството по общия ред, като вземе решение за отхвърляне на молбата като явно неоснователна.

Решението е издадено от главен експерт при ДАБ, на когото с изрична заповед, издадена на основание чл.48, ал.1, т.10 ЗУБ, са възложени правомощията на интервюиращ орган по смисъла на закона. Поради това решението е издадено от компетентен орган.

Решението е издадено при спазване на посочения срок по чл.70, ал.1 ЗУБ, предвид обстоятелството, че молбата пред орган на ДАБ е потвърдена на дата 20.09.2019г., на която дата са съставени и всички декларации, протокол, Евродакдактилоскопна карта, Регистрационен лист, макар и да са заведени с вх. рег. номер от 24.09.2019г. Обжалваното по делото решение е изведено с изходящ номер от 30.09.2019г. Срокът по разпоредбата обаче започва да тече от регистрацията не на молбата, а от регистрацията на чужденеца от орган на ДАБ, което видно е от данните по делото, е извършено на 20.09.2019г.

Следователно, обжалваното решение следва да се счита за издадено в срока по чл.70, ал.1 ЗУБ. Не е допуснато нарушение на чл.58, ал.9 ЗУБ поради издаване на обжалваното решение без да е получено писмено становище от ДАНС на основание посочената норма, изискано с писмо от 08.12.2017г. съгласно същата разпоредба, становище не се изисква в случаите по чл.70 ЗУБ.

Обжалваният административен акт следователно е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила.

Отказът е постановен по молба за предоставяне на статут, след като интервюиращият орган е обсъдил всички събрани и относими към искането на кандидата обстоятелства.

Обосновано е прието, че жалбоподателят е пълнолетно лице, гражданин на П., по отношение на който липсват твърдения и данни за заплаха за живота и сигурността му в страната му по произход, относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставянето на закрила като такъв по смисъла на чл.8 от ЗУБ. В резултат осъществена в пълнота преценка на данните по административната преписка, интервюиращият орган е постановил обжалвания акт, като правилно е приел, че за кандидата не са налице предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ, тъй като заявените от него причини не са относими не попадат в приложното поле на ЗУБ, в това число и към предоставянето на хуманитарен статут. Правилно е приетото, че посочените факти са от личен характер - икономически причини, които определят жалбоподателя като мигрант.

Изложените факти не съдържат твърдения за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата на жалбоподателя поради насилие, възникващо от ситуации, като въоръжен конфликт, нито за опасност от наказание, изтезание или други форми на нечовешко или унизително отношение. Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по справката от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. Справката на същата дирекция за ситуацията в П. към 15.09.2019г. обсъдена от органа, не дава основание за друг извод - нито за общата обстановка в П., нито за съществуването на лични заплахи за жалбоподателя поради етническата или религиозната му принадлежност или други причини, относими към предоставянето на международна закрила.

Наведените в жалбата оплаквания са неоснователни, жалбоподателят не е въвел твърдения и по административната преписка не съдържат данни за наличието на предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Причините му да напусне страната си по произход са изцяло икономически, от личен, социален и битов характер, тъй като жалбоподателят е ясно е заявил целта си - да си намери работа, която да му позволи да помага на семейството си, което освен това е останало в П. -родителите му, двама братя и седем сестри, са останали в П.

последното е още едно основание да се приемат за правилни изводите на органа, че причините, обусловили напускането на страната по произход, са изцяло икономически.

По силата на чл. 9, ал.1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в нея е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, или тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен, въоръжен конфликт.

Поради това, че наличието на никоя от посочените предпоставки не е установено от

жалбоподателя, нито са наведени твърдения за такива по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ, административният орган обосновано е приел, че не може да се направи извод за основателен страх от преследване, нито за наличие на заплаха за живота или свободата на кандидата, или някоя от особените хипотези, които да обусловят предоставянето на бежански или хуманитарен статут.

Въз основа на данните от справката за ситуацията в П. не може да се приеме, че при завръщането си жалбоподателят ще бъде подложен на трите вида тежки посегателства, дефинирани в член 15, буква в) от Квалификационната директива (Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила - преработен текст), представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да се предостави субсидиарната закрила.

По отношение на жалбоподателя действително не са налице данни за съществуването на първите две категории тежки посегателства по тази разпоредба, съответно чл.9, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ, а именно: смъртното наказание или екзекуцията; изтезанието или нечовешкото или унижителното отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход. Този извод в оспореното решение е правилен, тъй като жалбоподателят изрично е посочил, че не е имал проблеми и не е заплашен от наказателно преследване за извършено правонарушение.

По отношение на третия вид тежко посегателство по цитираните разпоредби: тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, на първо място следва да се приеме също, че не са налице, тъй като обстановката в П. не може да се определи понастоящем като въоръжен конфликт по правото на Европейския съюз и в контекста на даденото тълкуване с Решението от 30 януари 2014 година по дело C-285/12, A. D. от Съда на ЕС на чл. Член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО, в действащата редакция - същата разпоредба от Директива 2011/85 преработена. Според Съда на ЕС съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи. Съдът по т.21 от мотивите на решението е уточнил, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти, които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие, нито е необходимо да са налице всички критерии за такъв конфликт, установени от международното хуманитарно право. Също според съда не е необходима преценка на този конфликт като въоръжен от гледна точка на международното право. Също интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта, не е необходимо да

бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

При така даденото тълкуване следователно, е необходимо да се прецени само степента на насилие за целите на предоставянето на субсидиарна закрила, съответна на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ. Именно въз основа на преценката за степента на насилие в А. е мотивирано обжалваното решение и по критериите, установени по делото решението от 17 февруари 2009 г. по дело Е. (С-465/07) на Съда на ЕС и във връзка с тълкуването на чл. 15, буква в) от Директива 2011/85. Не може въз основа на данните по делото да се приеме, че жалбоподателят ще бъде изложен на посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата, ако бъде върнат в страната си по произход. Действията на правителството следва да се считат за свързани с опазването на обществения ред и сигурността на населението, присъщи за всяка държавна власт. Поради това терористичните актове, за които има данни в справка, не могат да се определят като вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на даденото тълкуване от Съда на ЕС.

В решението на ответника и в справка на дирекцията се съдържат данни и са обсъдени обстоятелства за продължаващо терористично насилие и нарушаването на човешките права от недържавни субекти, представляващи значително предизвикателство за спазването на правата на човека в тази страна. Органът е взел предвид, че военните продължават да осъществяват операции срещу въоръжени терористични групировки в конкретни райони – П., С. и Б.. Същественото в случая са усилията, които държавната власт полага за справянето с недържавните субекти, които допринасят за беззаконието в някои части на страната. В справка на дирекцията за ситуацията в П. са посочени източниците на информация - такива се съдържат в забележка под черта. По тези съображения, не е допуснато нарушение на критериите, според които следва да се извърши преценката на информацията за страната по произход на жалбоподателя, нито на степента на насилие и опасността от тежки посегателства, крайните изводи в решението са правилни и съответни на приетото от Съда по правата на човека и Съда на ЕС за лице в идентична ситуация с жалбоподателя.

В мотивите на оспореното решение правилно органът е отчел тенденциите и политическа воля на официалната власт за справяне с насилието в страната, в това число все още съществуващият риск от смъртоносни заплахи срещу живота и сигурността на гражданите поради заплахата от атентати, представляващи случайни актове на насилие.

Не може да се приеме, че е налице опасност от тежки заплахи по смисъла на директивата и съответно чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, тъй като, както принципно е прието в мотивите на оспореното решение, не може да се очаква което и да е правителство да може да гарантира сигурността на всички граждани в която и да е страна. Дори и да са извършвани груби нарушения на човешките права, не може да се отрече, че държавната власт полага усилия за опазване на реда и сигурността на гражданите в П., както и за укрепване на стабилността на държавата.

Поради всичко изложено, обстоятелствата по делото не могат да обосноват извод за нарушение на основните права до степен, че да представлява основание за предоставяне на международна закрила и съответно нарушаване на основни права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, конкретно чл. 3, принципа за забрана за обратно връщане по чл.4, ал.3 от ЗУБ и чл.33 от Ж. конвенция за статута на бежанците от 1951г., както и чл.19, ал.2 от Х. за основните права на ЕС.

В заключение, от изложеното за обстановката в П. следва, че изводите за ситуацията в тази страна и по отношение на личното положение на жалбоподателя в обжалваното решение са правилни.

Административният орган се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 в от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението на Съда на Европейската общност по дело № С – 465/07. Приел е, че предвид доказателствата по делото не може да се направи извод, че спрямо кандидата за закрила са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието му на територията на държавата по произход, той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Решението съдържа мотивирано произнасяне относно сигурността на държавата, в която лицето трябва да бъде върнато, административният орган е изложил мотиви за обстановката в П., които съдът приема за потвърдени от справката на Дирекцията, в това число и като неопровергани от друго доказателство по делото. От страна на жалбоподателя не са изложени данни за въоръжен конфликт в страната, както и за съществуваща несигурност до степен на безогледно насилие и заплахата от военни действия за живота на цивилни лица, не е налице основание да се приеме, че в тази страна е налице въоръжен конфликт.

Целта на жалбоподателя - да се установи в Европа, е неотнормима, тъй като се касае за въпрос от личен и икономически характер, не обосновава опасност от преследване, предвидено по Ж. конвенция за бежанците, съответно по чл. 8 от ЗУБ. Понятието преследване, представляващо основание за предоставяне на закрила е дефинирано чрез причините, по които се осъществява - преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, възпроизведени в чл.8, ал.1 от ЗУБ, както и чрез лицата, които могат да осъществяват преследването – държавата или организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. – ал. 3 от същата разпоредба. Преследването е дефинирано и чрез последиците - нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повтораемост, както и чрез действията, чрез които може да бъде осъществено - физическо или психическо насилие, закони, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба – по чл. 8, ал. 4 и ал.5 ЗУБ. Тези разпоредби са в съответствие с даденото легално

определение на понятието „бежанец“ по Ж. конвенция от 1951 г. и по специално по чл. 1, параграф 2 от нея както и на забраната за връщане по чл.33 от същата.

Наведените основания за закрила от жалбоподателя сочат на извод, че цели да постигне по-добри условия на живот в сравнение с възможностите в страната му по произход но не и основание за предоставяне на убежище или хуманитарен статут.

Освен горното, от фактите следва, че жалбоподателят не е имал първоначално каквото и да е намерение да иска закрила от българската държава, тъй като е подал молбата си след като е бил задържан, заявил е изрично, че целта му е икономическа. В случай, че действително е търсел закрила, е могъл да го направи още при влизането си. Изложеното потвърждава приетото от ответника, че жалбоподателят следва да се счита за мигрант по смисъла на параграф 62 от Наръчника по процедури и критерии на ВКБООН, цитиран по-горе.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с приложимия материален закон и подадената срещу него жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на жалба на Ф. А., гражданин на П., [дата на раждане] с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. П. Ж. от САК с приложено пълномощно, срещу Решение №УВР-124/30.09.2019г. на интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците, с което на основание чл. 70, ал.1 вр. чл.13, ал.1, т.1 и т.2 от Закона за убежището и бежанците е отхвърлена молба с вх. № РД 09-ВР-1078/24.09.2019г. на чужденеца за предоставяне на международна закрила като явно неоснователна.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия